Το μπαούλο της πεταλούδας

Παναγιώτης Χρυσίδης

Σκηνοδέτης

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ:

*Το έργο «**Το μπαούλο της πεταλούδας**» αποτελεί μια θεατρική σύνθεση που συνδέει δύο διαφορετικές εποχές: το παρόν και την περίοδο της δικτατορίας, με επίκεντρο τα γεγονότα του Πολυτεχνείου τον Νοέμβριο του 1973.*

*Το έργο πλαισιώνεται από **12 πρόσωπα** και απευθύνεται σε μαθητές και μαθήτριες **Γυμνασίου** και **Λυκείου**. Προτείνεται, επίσης, για **σχολικούς θεατρικούς ομίλους**, καθώς προσφέρει τη δυνατότητα ενασχόλησης με την **ιστορική μνήμη**, τη **θεατρική έκφραση**, τη **συλλογική δημιουργία**, τον **εθελοντισμό** και τη **σύνδεση της τέχνης με σύγχρονα κοινωνικά ζητήματα**.*

*Η εκτιμώμενη **διάρκεια** είναι περίπου **90–100 λεπτά**, χωρίς διάλειμμα. Ο χρόνος μπορεί να διαφοροποιηθεί ανάλογα με τον ρυθμό των ερμηνειών, τις παύσεις, τις μουσικές παρεμβάσεις και την προβολή των οπτικοακουστικών αποσπασμάτων.*

Η βασική σκηνοθετική ιδέα στηρίζεται στην εναλλαγή δύο χρονικών επιπέδων: του παρόντος και του παρελθόντος. Οι δύο εποχές μπορούν να συνυπάρχουν στον ίδιο σκηνικό χώρο, χωρίς να απαιτούνται σύνθετες αλλαγές σκηνικών.

*Το ιστορικό μέρος του έργου τοποθετείται στα γεγονότα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, στις **16 και 17 Νοεμβρίου 1973**, κατά τη διάρκεια της **δικτατορίας των συνταγματαρχών**. Αναφέρονται η φοιτητική κινητοποίηση, η καταστολή, η εισβολή του άρματος μάχης στον χώρο του Πολυτεχνείου, οι συλλήψεις, οι ξυλοδαρμοί και οι πυροβολισμοί στους γύρω δρόμους.*

*Στο έργο, η Ζωζώ, ο Άρης και η προσωπική τους ιστορία αποτελούν **μυθοπλαστικά πρόσωπα**, ενταγμένα σε πραγματικό ιστορικό πλαίσιο. Η ιστορία τους δεν επιχειρεί να υποκαταστήσει την ιστορική έρευνα, αλλά να αναδείξει το ανθρώπινο και συναισθηματικό αποτύπωμα μιας εποχής.*

Η αναφορά στη μεταπολίτευση και στην πτώση της δικτατορίας το καλοκαίρι του 1974 αποτελεί το επόμενο χρονικό σημείο της ιστορίας.

Στο έργο προτείνονται συγκεκριμένα μουσικά και οπτικοακουστικά αποσπάσματα, τα οποία βρίσκονται στο YouTube και μπορούν να αξιοποιηθούν ως μέρος της σκηνοθετικής σύνθεσης. Δεν λειτουργούν απλώς ως μουσική υπόκρουση, αλλά συμβάλλουν στη δημιουργία ατμόσφαιρας, στην ανάδειξη της ιστορικής περιόδου και στη συναισθηματική σύνδεση των δύο χρονικών επιπέδων.

Η χρήση των συγκεκριμένων αποσπασμάτων μπορεί να προσαρμοστεί στις τεχνικές δυνατότητες κάθε σχολικής ή θεατρικής παραγωγής.

*Εύχομαι το έργο να αποτελέσει αφορμή για σκέψη, συζήτηση και προβληματισμό, ιδιαίτερα για τους νέους ανθρώπους. Γιατί η Ιστορία δεν είναι μόνο όσα συνέβησαν κάποτε, αλλά όσα επιλέγουμε να θυμόμαστε και όσα αποφασίζουμε να μην επιτρέψουμε να επαναληφθούν. Η μνήμη δεν ανήκει στο παρελθόν· είναι ευθύνη του παρόντος και παρακαταθήκη για το μέλλον. Κι αν κάτι θα ήθελα να κρατήσει κάποιος που θα έρθει σε επαφή με αυτό το έργο, είναι πως η **ελευθερία**, η **αλληλεγγύη** και η **δημοκρατία** δεν είναι **ποτέ αυτονόητες**. **Χρειάζονται τη δική μας φωνή, τη δική μας στάση, τη δική μας συμμετοχή.***

Παναγιώτης Χρυσίδης

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Σε ένα παλιό αρχοντικό, η Ζωγραφιά και οι φίλες της ανακαλύπτουν ένα μυστηριώδες μπαούλο με γράμματα, μια κασέτα και ένα γαρίφαλο. Τα ευρήματα τις ταξιδεύουν στον Νοέμβριο του 1973, στο Πολυτεχνείο, όπου ξεδιπλώνεται η ιστορία της Ζωζώς και του Άρη, ενός έρωτα που σημαδεύτηκε από την εξέγερση και τη βίαιη καταστολή. Χρόνια αργότερα, η μαρτυρία της Βιολέτας και η συνάντηση με τον Βλάσση αποκαλύπτουν την τραγική αλήθεια. Επιστρέφοντας στο παρόν, οι νέοι αναμετρώνται με τους δικούς τους φόβους και συνειδητοποιούν πως η μνήμη είναι ευθύνη και η δημοκρατία διαρκής αγώνας.

ΛΕΞΕΙΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ:

• Θέατρο για παιδιά • Θέατρο με παιδιά • Όμιλοι • Γυμνάσιο • Λύκειο
• Πολυτεχνείο 1973 • Δικτατορία • Ιστορική μνήμη • Δημοκρατία • Ελευθερία
• Αντίσταση • Νεολαία • Κοινωνική ευθύνη • Συλλογική δράση • Φιλία
• Έρωτας • Απώλεια • Μνήμη και λήθη • Διαγενεακή επικοινωνία
• Ανθρώπινα δικαιώματα • Αλληλεγγύη • Ελπίδα • Βιβλίο και γνώση

Κατάλογος προσώπων

Πρόσωπο	Ιδιότητα / Σύντομη περιγραφή
Ζωγραφιά	Εγγονή της Ζωζώς και πρωταγωνίστρια στο παρόν.
Βασιλική	Φίλη της Ζωγραφιάς και μέλος της Λέσχης.
Μαργκρέτα	Φίλη της Ζωγραφιάς και μέλος της Λέσχης.
Χριστόφορος	Φίλος των κοριτσιών και μέλος της Λέσχης.
Σπύρος	Φίλος των κοριτσιών και μέλος της Λέσχης.
Μάνος	Πατέρας της Ζωγραφιάς.
Ζωζώ	Νεαρή φοιτήτρια την περίοδο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.
Άρης	Αγαπημένος της Ζωζώς και αγωνιστής κατά της δικτατορίας.
Μανώλης	Πατέρας της Ζωζώς, με φιλοστρατιωτικές αντιλήψεις.
Ευτέρπη	Μητέρα της Ζωζώς, αυστηρή και παραδοσιακή.
Βιολέτα	Φίλη της Ζωζώς και αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων.
Βλάσσης	Αδελφός του Άρη.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΚΗΝΩΝ ΣΕ ΠΙΝΑΚΑ:

ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΚΗΝΗΣ	ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ	ΠΡΟΣΩΠΑ ΣΚΗΝΗΣ
1	Η Ζωγραφιά, η Βασιλική και η Μαργκρέτα επισκέπτονται το αρχοντικό της γιαγιάς και συζητούν για τη δημιουργία της Λέσχης.	**Ζωγραφιά, Βασιλική, Μαργκρέτα**
2	Κατά την τακτοποίηση του σπιτιού ανακαλύπτουν ένα παλιό μπαούλο. Το ανοίγουν και βρίσκουν γράμματα, κασέτα και αποξηραμένο γαρίφαλο.	**Ζωγραφιά, Βασιλική, Μαργκρέτα**
3	Στο Πολυτεχνείο, στις 16 Νοεμβρίου 1973, η Ζωζώ και ο Άρης συζητούν για την πολιτική κατάσταση, τον αγώνα και τα όνειρά τους για το μέλλον.	**Ζωζώ, Άρης, φωνές φοιτητών / προαιρετική ομάδα φοιτητών**
4	Η Ζωγραφιά διαβάζει το γράμμα του Άρη, μέσα από το οποίο αποκαλύπτεται η αγάπη του για τη Ζωζώ και η αγωνία του για όσα πρόκειται να συμβούν.	**Ζωγραφιά, Βασιλική, Μαργκρέτα**
5	Παρουσιάζεται οπτικοακουστικό υλικό για τα γεγονότα του Πολυτεχνείου και την περίοδο της δικτατορίας.	**Δεν απαιτούνται ζωντανοί ομιλούντες ρόλοι · χρήση βίντεο και ηχητικών αποσπασμάτων**
6	Η Ζωζώ επιστρέφει στο σπίτι της χτυπημένη. Συγκρούεται με τους γονείς της, καθώς εκείνοι αντιδρούν στη συμμετοχή της στα γεγονότα.	**Ζωζώ, Μανώλης, Ευτέρπη**
7	Η παρέα της Λέσχης συζητά για την καταγγελία που δέχτηκαν μετά τη δράση τους στην κοινότητα. Αναπτύσσεται σύγκρουση γύρω από τον φόβο και την κοινωνική ευθύνη.	**Ζωγραφιά, Βασιλική, Μαργκρέτα, Χριστόφορος, Σπύρος**
8	Η κασέτα του Άρη ενεργοποιεί τις αναμνήσεις της Ζωζώς. Η Βιολέτα την ενημερώνει για την καταστολή και την εξαφάνιση του Άρη.	**Ζωγραφιά, Βασιλική, Μαργκρέτα, Χριστόφορος, Σπύρος, Ζωζώ, Άρης, Βιολέτα**
9	Ο Χριστόφορος διαβάζει ένα ανώνυμο σημείωμα που αποκαλύπτει την πληροφορία για τον θάνατο του Άρη και οδηγεί τη Ζωζώ στο νεκροταφείο.	**Χριστόφορος, Ζωγραφιά, Βασιλική, Μαργκρέτα, Σπύρος**
10	Η Ζωζώ συναντά στα μνήματα τον Βλάση, αδελφό του Άρη. Παραλαμβάνει τη φωτογραφία και το δαχτυλίδι που προορίζονταν για εκείνη.	**Ζωζώ, Βλάσσης**
11	Η ιστορία επιστρέφει στο παρόν. Ο Μάνος αποκαλύπτει το βιβλίο που άφησε η γιαγιά Ζωγραφιά και οι νέοι αποφασίζουν πώς θα συνεχίσουν τη δράση τους.	**Ζωγραφιά, Μάνος, Βασιλική, Μαργκρέτα, Χριστόφορος, Σπύρος**

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΩΝ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ:

- ***Σκηνή 2:*** ***Song of the angles - Θ.έργο «Το μπαούλο της πεταλούδας»*** **–** ***ορχηστρική μουσική κατά την αποκάλυψη του αποξηραμένου γαρίφαλου.***
- ***Σκηνή 4:*** ***Το βαλς των χαμένων ονείρων*** **–** ***μουσική συνοδεία κατά την ανάγνωση του γράμματος του Άρη.***
- ***Σκηνή 5:*** ***Εδώ Πολυτεχνείο*** **–** ***οπτικοακουστικό υλικό σχετικό με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου.***
- ***Σκηνή 5:*** ***Ομιλία του Γεωργίου Παπαδόπουλου μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου*** **–** ***ιστορικό ηχητικό απόσπασμα.***
- ***Σκηνή 8:*** ***Γι' αυτόν που αγαπά*** **–** ***το τραγούδι της κασέτας του Άρη, που αποτελεί σημαντικό συναισθηματικό στοιχείο της σκηνής.***

Σημείωση για τη χρήση μουσικής και οπτικοακουστικού υλικού

Οι παραπάνω μουσικές και οπτικοακουστικές αναφορές αποτελούν ενδεικτικές προτάσεις του συγγραφέα και δεν είναι υποχρεωτικές για την παρουσίαση του έργου. Η σκηνοθετική ομάδα μπορεί να τις χρησιμοποιήσει, να τις αντικαταστήσει με άλλο κατάλληλο υλικό ή να επιλέξει διαφορετική σκηνική απόδοση.

Τα έργα ***«Song of the Angels»*** *και* ***«Για όποιον αγαπά»*** *είναι πρωτότυπες δημιουργίες του συγγραφέα. Για τη χρήση των υπόλοιπων μουσικών έργων, ηχογραφήσεων και οπτικοακουστικών αποσπασμάτων απαιτείται η προηγούμενη εξασφάλιση των απαραίτητων αδειών από τους δικαιούχους, όπου αυτές προβλέπονται. Η αναφορά ή η παραπομπή σε διαδικτυακό σύνδεσμο δεν συνεπάγεται αυτομάτως δικαίωμα δημόσιας χρήσης ή αναπαραγωγής τους.*

Η χρήση μουσικών έργων σε θεατρική παράσταση μπορεί να απαιτεί όχι μόνο άδεια δημόσιας εκτέλεσης, αλλά και ρητή συναίνεση των δημιουργών ή άλλων δικαιούχων. Για τα οπτικοακουστικά αποσπάσματα ενδέχεται να απαιτούνται επιπλέον άδειες από τους αντίστοιχους δικαιούχους.

ΣΚΗΝΗ 01

*(ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ: Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ**, η **ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ** και η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** μπαίνουν στο σαλόνι του αρχοντικού σπιτιού.)*

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

(Κοιτάει το σπίτι)

Τι ωραίο σπίτι!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Είναι της γιαγιάς μου!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Η γιαγιά σου, Ζωγραφιά, είχε πολύ ωραίο γούστο!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Ισχύει!

Αχ, η γιαγιά μου η Ζωγραφιά… Πόσο μου λείπει…

Ζωγραφιά όνομα και πράμα!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Κορίτσια, νομίζω πως μας κάνει αυτό εδώ το αρχοντικό για τη Λέσχη μας.

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Η γιαγιά η Ζωγραφιά αν σε άκουγε τώρα θα σε διόρθωνε!

«Εντευκτήριο παιδί μου!»

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Περίεργα μιλούσε η γιαγιά σου!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Ήταν λάτρης της αρχαίας ελληνικής γλώσσας και της κλασικής αρχαιότητας.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Κι όμως δεν έχει ούτε ένα βιβλίο. Πώς κι έτσι;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Δεν ξέρω… Η γιαγιά μικρή διάβαζε πολύ. Δεν ξέρω τι έγινε ξαφνικά.

Ο μπαμπάς μου μού είχε πει ότι πριν καν ακόμη γεννηθεί ο ίδιος, η γιαγιά μου χάρισε όλα της τα βιβλία και από τότε δεν την είδε ποτέ κανείς να διαβάζει.

Ό,τι γνώσεις είχε τις είχε από μικρή που διάβαζε.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Πολύ περίεργη πρέπει να ήταν αυτή γιαγιά, ρε φίλε!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Λοιπόν, κορίτσια, πρέπει να οργανώσουμε τη λέσχη μας.

Από εδώ θα παίρνουμε τις αποφάσεις μας για την κοινότητα.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Μα μόνο εμείς οι τρεις;

Οι υπόλοιπες και οι υπόλοιποι;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Ας ξεκινήσουμε εμείς και θα ακολουθήσουν.

Πιστεύω θα ενθουσιαστούν αν δουν τον χώρο!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Για ακόμη μία φορά πάλι εμείς οι τρεις είμαστε εδώ!

Πάντα οι υπόλοιποι…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

(Βαθιά ανάσα)

Μαργκρέτα, έτσι είναι πάντα.

Λίγοι σέρνουν το κάρο.

Δύο ή τρεις είναι εκείνοι που την πληρώνουν πάντα.

Όμως αν κι εμείς σκεφτόμαστε έτσι τότε τι;

Σκέψου το όμως και αλλιώς…

Δύο-τρεις αρκούν και περισσεύουν πολλές φορές για να αλλάξει κάτι.

Κορίτσια, το βλέμμα μπροστά!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Δίκιο έχεις!

Πάντως και εγώ πιστεύω ότι αν δουν τη Λέσχη θα ξετρελαθούν!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Έχει τόσο υπέροχους χώρους.

(Δείχνει μέσα στον χώρο)

Εδώ θα βάλουμε το γραφείο που έφτιαξες εσύ, Μαργκρέτα!

Σε αυτό θα συνεδριάζουμε!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Έχω ήδη βρει τρόπο να το μεταφέρουμε, Βασιλική!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Μισό λεπτό, κορίτσια…

Υπάρχει ένα πρόβλημα…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Τι;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Να ξέρετε…
Δεν είπα ακόμη στον μπαμπά μου ότι θα έρθουμε εδώ να κάνουμε τη λεσχη…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
(Ενοχλημένη)
Τι; Γιατί;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Σίγουρα θα μας αφήσει, να ξέρετε.
Απλά… Ο μπαμπάς… Είναι λίγο δεμένος με κάποια πράγματα εδώ μέσα.
Οπότε ας μη βιαζόμαστε να κάνουμε ανακατατάξεις…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Και πότε θα ξέρουμε;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Σήμερα κιόλας θα του πω.
Θα μας αφήσει σας λέω!
Ο μπαμπάς μου εκτιμάει πολύ αυτό που κάνουμε!
Τις προάλλες μας είδε που είχαμε πάει στον λόφο και φυτέψαμε.
Έπρεπε να τον δείτε περηφάνια!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Εντάξει, εντάξει!
Ξέρω ότι ο κύριος Μάνος είναι άνθρωπος σπαθί.
Όμως, πρέπει να ξέρουμε, να είμαστε σίγουρες!
Ζωγραφιά μου, ελπίζω να με καταλαβαίνεις!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Ελάτε, κορίτσια!
Θέλετε να κάνουμε μια καθαριότητα;
Απλά με προσοχή! Μη χαλάσουμε κάτι γιατί μετά ποιος τον ακούει!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Εντάξει! Καταλάβαμε!
Εγώ λέω, αφού ο μπαμπάς της Ζωγραφιάς, μπορεί να έχει θέμα αν γίνει κάποια ζημιά, να βάλουμε σε μια άκρη αυτά που δείχνουν σημαντικά.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Η Μαργκρέτα έχει δίκιο.

Καλή ιδέα!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Μπορούμε να τα βάλουμε κάτω από τη σκάλα.

Η γιαγιά εκεί το είχε σαν αποθήκη.

ΣΚΗΝΗ 02

(ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ: Τα κορίτσια ξεκινούν και συμμαζεύουν με σακούλες. Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ Βρίσκει ένα μπαούλο. Πάει να το σηκώσει όμως είναι βαρύ).

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Τι είναι αυτό; Δεν σηκώνεται!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
(Ταράζεται)
Όπα, περίμενε! Άστο κάτω!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Τι έχει;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Δεν ξέρω, Βασιλική!
Αυτό που βλέπεις η γιαγιά Ζωγραφιά,
μέχρι και έναν χρόνο πριν τη χάσουμε,
το σήκωνε μόνη της και το έκανε βόλτες μέσα στο σπίτι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Αυτό; Εκατό κιλά; Η γιαγιά σου σήκωνε μόνη της αυτό;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Ναι, καλέ!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
(Πάει να το σηκώσει και είναι πολύ βαρύ.)
Πλάκα κάνεις; Όχι, φίλε, αποκλείεται.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Και γιατί το έκανε βόλτες;

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
(Ειρωνικά)
Μάλλον για να κάνει γυμναστική!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Δεν ξέρω, αλήθεια!
Ακόμη που ήταν πιο νέα, το είχε συνέχεια μαζί της.
Ο παππούς της έλεγε:
«Άντε βρε Ζωζώ! Μπαούλιασε το καημένο πέρα-δόθε.»

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Ναι, αλλά γιατί πέρα-δώθε…

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Λέτε να έχει κανέναν θησαυρό μέσα;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Μαργκρέτα, λες;
Μία φορά ήμουν μικρή.
Η γιαγιά το άνοιξε μπροστά μου, αλλά εγώ δεν είδα τι είχε.
Δεν έδινα σημασία τότε.
Δεν μου είπε ποτέ τι είχε μέσα το μπαούλο.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Μα, καλά, δεν είχες περιέργεια;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Μπα… Σκεφτόμουν ότι θα είχε τίποτα παλιατζούρες.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Ωραία. Άρα έχουμε ένα μπαούλο εκατό κιλών, μια γιαγιά που το έκανε βόλτες και μια εγγονή που πίστευε ότι υπήρχαν εδώ μέσα παλιατζούρες…
(Ψηλαφίζει το κουτί)

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Σίγουρα πάντως δεν κουβαλούσε αυτό το πράγμα για να φυλάει παλιές κουβέρτες.

*(Η **ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ** γονατίζει και κοιτάζει γύρω από το μπαούλο. Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** σκύβει από την άλλη πλευρά.)*

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Περίμενε… Τι είναι αυτό από κάτω;

*(Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** δείχνει ένα μικρό μεταλλικό αντικείμενο στερεωμένο στην κάτω πλευρά του μπαούλου.)*

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Μην μου πεις ότι βρήκαμε το κλειδί!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Ποιο κλειδί;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Δείτε! Είναι κολλημένο από κάτω!

*(Η **ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ** φωτίζει με το κινητό της. Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** πλησιάζει. Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** αποσπά προσεκτικά το παλιό κλειδί από τη θήκη του.)*

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Δεν το έχω ξαναδεί αυτό…

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Η γιαγιά σου ήταν μεγάλο αλάνι τελικά!
Έκρυβε το κλειδί κάτω από το ίδιο το μπαούλο!

*(Τα κορίτσια κοιτάζονται. Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** δοκιμάζει το κλειδί στην κλειδαριά. Ανοίγει αργά το μπαούλο. Μέσα βρίσκεται μία παλιά κουβέρτα.)*

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Όλα αυτά για μια κουβέρτα;
Πάντως… Γιοκ χρυσάφι!.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
(Συνεχίζει να ψηλαφίζει)
Μη βιάζεσαι. Κάτι έχει από κάτω.
(Πιάνει προσεκτικά την κουβέρτα από τη μία άκρη.)

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Προσέξτε, κορίτσια! Μη σκίσετε τίποτα!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Τι να σκίσουμε; Την κουβέρτα;

*(Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** σηκώνει αργά την κουβέρτα. Μια παλιά μυρωδιά αναδύεται από το μπαούλο. Από κάτω φαίνονται μερικά γράμματα, ένα μικρό πακέτο **τυλιγμένο** σε χαρτί και μια κασέτα.)*

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Τι μυρωδιά…
Απόκοσμη…

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Ναι… Σαν νεκροταφείο!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ + ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Μαργκρέτα!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Περιμένετε λίγο…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Μυρίζει… λουλούδι.

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Λουλούδι;

*(Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** σκύβει πάνω από το μπαούλο. Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** ανοίγει προσεκτικά το πακέτο. Μέσα υπάρχει ένα αποξηραμένο κόκκινο γαρίφαλο, φυλαγμένο ανάμεσα σε δύο φύλλα χαρτιού. Προτείνεται για μουσική υπόκρουση το ορχηστρικό "Song of the Angles".)*

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Ένα γαρίφαλο…;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Γιατί να φυλάξει η γιαγιά ένα λουλούδι τόσα χρόνια;

*(Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** παίρνει ένα από τα γράμματα. Στην εξωτερική πλευρά διακρίνεται μια ημερομηνία: Νοέμβριος 1973.)*

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Ζωγραφιά… κοίτα την ημερομηνία.

*(Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** κοιτάζει το γράμμα. Το πρόσωπό της σοβαρεύει.)*

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Νοέμβριος του ’73.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Ζωγραφιά, ξέρεις τι είναι;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Όχι… Δεν έχω ιδέα!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Ίσως να μην το άνοιξε ποτέ.

ΣΚΗΝΗ 03

*(ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ: Ακούγονται από μακριά **ΦΩΝΕΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ**. Βήματα και συνθήματα. Σταδιακά, ο χώρος μεταμορφώνεται.*
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1973
Νέοι φοιτητές συζητούν με ένταση. Κάποιοι κρατούν χαρτιά, άλλοι μιλούν μεταξύ τους. Η **ΖΩΖΩ**, περίπου είκοσι ετών, κάθεται σε ένα χαμηλό πεζούλι και κρατά ένα βιβλίο. Ο **ΑΡΗΣ**, συνομήλικός της, την πλησιάζει.)

ΑΡΗΣ:
Πάλι διαβάζεις, Ζωζώ μου;

ΖΩΖΩ:
Τι να κάνω; Να κάθομαι να σε περιμένω;

ΑΡΗΣ:
Θα μπορούσες να κάνεις κι αυτό.

ΖΩΖΩ:
Α, μάλιστα! Εσύ θα αργείς κι εγώ θα περιμένω!
Πού ήσουν τόση ώρα;

ΑΡΗΣ:
Βοηθούσα τα παιδιά να οργανώσουν τις ανακοινώσεις.

ΖΩΖΩ:
Και;

ΑΡΗΣ:
Και τι;

ΖΩΖΩ:
Άρη, μη με τρελαίνεις! Τι γίνεται; Τι λένε;

ΑΡΗΣ:
Ο κόσμος φοβάται. Αλλά ο κόσμος έχει αρχίσει και να ελπίζει.

ΖΩΖΩ:
Αυτό είναι που με φοβίζει περισσότερο.

ΑΡΗΣ:
Η ελπίδα;

ΖΩΖΩ:
Όχι. Το να πιστέψουμε ότι όλα θα αλλάξουν από τη μια στιγμή στην άλλη.
Κι ύστερα να απογοητευτούμε.

ΑΡΗΣ:
Δεν χρειάζεται να αλλάξουν όλα αύριο, Ζωζώ.
Αρκεί να μη δεχτούμε ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει.

*(Η **ΖΩΖΩ** τον κοιτάζει και χαμογελά.)*

ΖΩΖΩ:
Ξέρεις τι αγαπώ σε σένα;

ΑΡΗΣ:
Πες μου.

ΖΩΖΩ:
Ότι ακόμη κι όταν δεν ξέρεις τι θα γίνει,
μιλάς σαν να υπάρχει μέλλον.

ΑΡΗΣ:
Υπάρχει.
Υπάρχει μέλλον, κορίτσι μου!
Γιατί είμαστε ακόμη εδώ.

(Μένουν για λίγο σιωπηλοί. Από μακριά ακούγονται συνθήματα.)

ΖΩΖΩ:
Άρη;
Αν τελειώσουν όλα αυτά… τι θα κάνουμε;

ΑΡΗΣ:
Τι εννοείς;
Τις σπουδές μας!

ΖΩΖΩ:
Και μετά;

ΑΡΗΣ:
Θα βρούμε ένα σπίτι.
Όμως… Για να γίνουν όλα αυτά πρέπει να ξεμπερδεύουμε με το Τέρας.

ΖΩΖΩ:
Σε παρακαλώ! Θέλω να προσέχεις!
Εγώ θα είμαι εδώ μαζί σου!

ΑΡΗΣ:
Ζωζώ, εγώ θα είμαι μπροστά, στην κεντρική πόρτα των Πατησίων, μαζί με τα παιδιά!

Θα είναι επικίνδυνα.

Εσύ, φύγε!

Φύγε τώρα. Έχει έρθει ένας εισαγγελέας και μας μιλά.

Έχουν πειστεί πολλοί να φύγουν.

Φύγε πεταλούδα μου, να χαρείς!

Ο πατέρας σου θα σε σκοτώσει.

ΖΩΖΩ:

Ούτως ή άλλως.

Από την Τετάρτη έχει να με δει το σπίτι.

Πρέπει να καταλάβει τα αιτήματά μας.

Είναι δίκαια.

Είμαι σίγουρη πως θα τα καταλάβει.

Πιστεύω δηλαδή…

Δηλαδή… Πιστεύω ότι και ο στρατός δεν είναι σύμφωνος με όλη αυτήν την αδικία.

ΑΡΗΣ:

Τι λες, Ζωζώ;

Τι λες;

Ο στρατός διαφεντεύει την Ελλάδα, σαν να είναι τσιφλίκι του!

ΖΩΖΩ:

Ας μην τα βάζουμε όλα σε ένα σακί!

Και να σου πω κάτι;

Αν ήταν όλα τέλεια στην Ελλάδα δεν θα χρειαζόταν να επέμβει ο στρατός;

ΑΡΗΣ:

(Φωνάζει.)

Τι είναι αυτό τώρα;

Πας καλά;

(Παύση.)

Ζωζώ, σου μιλάω! Πας καλά;

Νόμιζα πως σου άρεσε να διαβάζεις.

Νόμιζα πως ήξερες τι θα πει ελευθερία…

Και ο Πλάτωνας οραματιζόταν μια άλλη Πολιτεία.

Δεν πήρε όμως τα κουμπούρια!

ΖΩΖΩ:

Ωραία!

Συγγνώμη!

Απλώς φοβάμαι να απελπίζομαι και από κάπου πρέπει να πιαστώ.
(Πάει να φύγει.)

ΑΡΗΣ:
(Της πιάνει το χέρι.)
Όπα, όπα! Εγώ συγγνώμη!
Δεν έπρεπε να σου φωνάξω…
Δεν φταις εσύ…
Εσύ μεγάλωσες σε ένα σπίτι…

ΖΩΖΩ:
Λίγα τα λόγια σου για το σπίτι μου, εντάξει;
Έχω τίμιους γονείς!
Και αν εγώ είμαι εδώ τώρα, σημαίνει πως με μεγάλωσαν με αξίες.
Γιατί εγώ δεν συμφωνώ με τη φίμωση, με τον φόβο, με την επιβολή, με τα όπλα.

ΑΡΗΣ:
Κάθε μέρα μας σκοτώνουν, Ζωζώ!
Το βλέπεις;
Δεν χρειάζονται όπλα.
Το κάνουν με πολλούς άλλους τρόπους.
Ξέρεις για τα νησιά, για τις εξορίες; Ξέρεις;
Για εμένα αυτή τη στιγμή ο Στρατός είναι ένα πράγμα.
Χούντα!
(Παύση)
Όμως… Σίγουρα υπάρχουν ηθικοί, δίκαιοι και δημοκράτες.
Αυτούς θέλουμε να αφυπνίσουμε, Ζωζώ.
Αυτοί θέλουμε να πάρουν τα ηνία από τους δικτάτορες.
Αυτοί, μαζί με όλους εμάς που πιστεύουμε στη δημοκρατία!

ΖΩΖΩ:
Μίλα μου για το σπίτι μας!
Το σπίτι που θα κάνουμε όταν τελειώσουν όλα αυτά!

ΑΡΗΣ:
Το σπίτι…
Το σπίτι θα έχει μία μεγάλη αυλή.
Εκεί θα παίζει το παιδί μας ελεύθερο, χαρούμενο.
Θα…
Θα έχει και μία μεγάλη βιβλιοθήκη.
Να χωράνε όλα τα βιβλία σου.

ΖΩΖΩ:
Και τα δικά σου;

ΑΡΗΣ:
Εγώ θα έχω ένα ράφι.

ΖΩΖΩ:
Ένα ράφι μόνο;

ΑΡΗΣ:
Μου αρκεί που εσύ στο δικό μας σπίτι
θα έχεις τη γωνιά σου, αγάπη μου!

*(Η **ΖΩΖΩ** γελάει και ακουμπά το κεφάλι της στον ώμο του.)*

ΑΡΗΣ:
Ζωζώ, θα γίνει!
Αυτό που ονειρευόμαστε θα γίνει!
Σου το ορκίζομαι!

*(Ο **ΑΡΗΣ** δίνει έναν φάκελο στη **ΖΩΖΩ**)*

ΖΩΖΩ:
Τι είναι αυτό;

ΑΡΗΣ:
Αν…
Αν μου συμβεί κάτι…

ΖΩΖΩ:
Σταμάτα να λες…

ΑΡΗΣ:
Είπα… Αν!
Θέλω να έχεις… Αυτό…
(Της δίνει και ένα γαρύφαλλο.)

ΣΚΗΝΗ 04

*(ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ: Το αρχοντικό. Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** κρατά το παλιό γράμμα. Η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** και η **ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ** την κοιτάζουν σιωπηλές.)*

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Ζωγραφιά;

*(Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** δεν απαντά αμέσως.)*

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Θέλεις να το διαβάσεις;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Ναι.
*(Ξεδιπλώνει προσεκτικά το χαρτί. Αρχίζει να διαβάζει το γράμμα του **ΑΡΗ**.
Προτείνεται για μουσική υπόκρουση Το βαλς των χαμένων ονείρων)*

«Πεταλούδα μου,

Δεν ξέρω τι έρχεται... Το βλέπεις... Τα πράγματα δεν πάνε καλά.

*Ξέρω μόνο πως, όταν σε γνώρισα, άρχισα να πιστεύω περισσότερο στο αύριο.
Στο δικό μας αύριο.*

Μου έλεγες πως οι άνθρωποι πρέπει να μαθαίνουν, να σκέφτονται, να αμφισβητούν, να αναζητούν την αλήθεια, να πετούν. Μου μιλούσες για τους αρχαίους Έλληνες, για τη δημοκρατία, για την ελευθερία και για την ευθύνη που έχουμε όλοι απέναντι στους άλλους.

Μου μιλούσες και εγώ σε κοίταζα σαν να ήσουν «αλαφροΐσκιωτο». Θυμάσαι που σε έλεγα «αλαφροΐσκιωτο»; Κι όμως συγκινούμουν με το πάθος σου για τα ιδανικά σου.

Να μη σταματήσεις ποτέ να πολεμάς για αυτά τα ιδανικά.

Αν αυτό είναι το τελευταίο γράμμα που σου γράφω θέλω δύο χάρες. Πρώτα θέλω να με συγχωρήσεις. Γιατί σου είπα ψέματα. Δεν θέλω να σου λέω ψέματα. Δεν ξέρω αν θα μπορέσουμε να ζήσουμε όλα όσα ονειρευτήκαμε. Το σπίτι μας, τη βιβλιοθήκη μας, το παιδί μας στην αυλή... Δεν ξέρω αν θα υπάρξει πια χρόνος για ατέλειωτες συζητήσεις. Θα σκληρύνουν τα μέτρα εναντίον μας.

*Δεν ξέρω αν θα καταφέρουμε να γεράσουμε μαζί και να γελάμε με τις ανοησίες που λέγαμε. Εσύ όμως θέλω να είσαι εκεί.
ζωντανή, με τις αξίες σου και τα ιδανικά σου. Να δικαιώσεις τους προγόνους μας. Να κάνεις παιδί... Παιδιά! Πολλά παιδιά, για να τους διδάξεις την αρετή της τόλμης, της*

ελευθερίας… Να τους διαβάζεις βιβλία. Μην τους μιλήσεις ποτέ για εμάς αν σε πειράζει…

Κράτησε το γαρίφαλο που σου έδωσα. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Ένα λουλούδι είναι μόνο! Αλλά, όταν το κοιτάζεις, θέλω να θυμάσαι πως κάποτε, μέσα σε έναν κόσμο γεμάτο φόβο, δύο άνθρωποι βρήκαν το θάρρος να αγαπηθούν. Κι αν αύριο δεν καταφέρουμε να συναντηθούμε, μη θεωρήσεις πως όσα ονειρευτήκαμε ήταν μάταια.

Κάποιος πρέπει να συνεχίσει να ονειρεύεται… Κάποιος πρέπει να συνεχίσει να μιλά… Κάποιος πρέπει να συνεχίσει να θυμάται. Ελπίζω να είμαστε εμείς.

Σ' αγαπώ, Ζωζώ μου.

Ο δικός σου Άρης.»

*(Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** κατεβάζει αργά το γράμμα. Παύση.)*

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
(Σκυθρωπή)
Και… τι απέγινε;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Δεν ξέρω.
(Κοιτάζει το αποξηραμένο γαρίφαλο.)

*(Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ** διπλώνει προσεκτικά το γράμμα και το τοποθετεί δίπλα στο γαρίφαλο.)*

ΣΚΗΝΗ 05

(Προτείνεται η προβολή του παρόντος βίντεο "Εδώ , Πολυτεχνείο" Στη συνέχεια προτείνεται το ηχητικό απόσπασμα Greek dictator's (Georgios Papadopoulos) speech after the 1973 Polytechnic uprising .

ΣΚΗΝΗ 06

(ΠΑΡΕΛΘΟΝ & ΠΑΡΟΝ: Τα τρία κορίτσια παρακολουθούν τη δράση μεταξύ ***ΖΩΖΩΣ*** *και των γονέων της,* ***ΜΑΝΩΛΗ*** *και* ***ΕΥΤΕΡΠΗ****. Η Ζωζώ είναι χτυπημένη. Ο Μανώλης παρακολουθεί σιωπηλός την κουβέντα μάνας και κόρης.)*

ΕΥΤΕΡΠΗ:
Ζωγραφιά, ντροπή σου!
Εμάς δεν μας σκέφτηκες;

ΖΩΖΩ:
(Πονάει)
Αχ… Με σακάτεψαν τα σκυλιά…
Μόλις ξεμακρύναμε λίγο από το Πολυτεχνείο,
μας πήραν στο κατόπι…
Μας ρήμαξαν στο ξύλο!
Δεν κοιτούσαν ποιος ήσουν, ούτε πού πήγαινες.
Μόνο χτυπούσαν…

ΕΥΤΕΡΠΗ:
Σου μιλάω;

ΖΩΖΩ:
Όχου, ρε μάνα…

ΕΥΤΕΡΠΗ:
Τι όχου;
Και τι καταλάβατε δηλαδή;
Ορίστε!
Ο Παπαδόπουλος επανέφερε τον στρατιωτικό νόμο.

ΖΩΖΩ:
Μάνα, αλήθεια… Αυτό έχεις να πεις;
Χθες το βράδυ έμαθες τι έγινε;

ΜΑΝΩΛΗΣ:
(Έξαλλος)
Τι έγινε δηλαδή;
Αυτό που έγινε, κοριτσάκι μου, είναι να αποκατασταθεί η τάξις!

Τι δουλειά είχες εσύ εκεί;
Η κόρη, η δικιά μου, σε αυτά τα αίσχη…

ΖΩΖΩ:
Για τα αίσχη που λες, πατέρα, ήμουν εκεί.
Εγώ και άλλοι τόσοι!
Φρόντισαν όμως να…

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Σιωπή!
(Σηκώνει το χέρι να τη χτυπήσει.)
Αλλά δεν φταις εσύ…
Οι παρέες σου και κυρίως η μάνα σου…
Σε έχει λάσκα τόσο καιρό!

ΕΥΤΕΡΠΗ:
Μανώλη μου…

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Σώπα, Ευτέρπη!
Εγώ μιλάω τώρα!

ΖΩΖΩ:
Πάντα εσύ μιλούσες!

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Τολμάς και μου κάνεις πνεύμα;

ΖΩΖΩ:
Δεν μου λες, πατέρα;
Ξέρεις τι κάνανε οι δικοί σου στους ανθρώπους που ήταν εκεί;

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Το μόνο που έκανε ο στρατός
ήταν να αποκαταστήσει την τάξη
που εσείς βαλθήκατε να ρημάξετε.
Έτσι σας κάπνισε και…

ΖΩΖΩ:
Σφαίρες πέσανε, πατέρα!
Ξύπνα!
Έπεσε ξύλο! Άγριο ξύλο!
Ξύπνα!

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Τι λες μωρέ;
Τι κάθεσαι και πιστεύεις!
Τα βάλατε με τον Παπαδόπουλο,
με τον στρατό, με τους Αμερικάνους...
(Ειρωνικά.)
Με τον Θεό πότε θα τα βάλετε;
(Με ύφος πομπώδες.)
Ο στρατός να σας βοηθήσει ήθελε.
Διαπραγματευόταν μαζί σας...
Να μη χυθεί αίμα ήθελε!
Αλλά εσείς δεν ακούγατε κανέναν!
(Ειρωνικά.)
Η αστυνομία όμως...

ΖΩΖΩ:
Ωραία βοήθεια... Μπράβο!
Πατέρα, αυτοί που κυβερνάνε
κατάφεραν να σβήσουν μονοκοντυλιά τις δόξες
που έφερε ο στρατός μας... Κι εσύ ό,τι θέλεις λέγε!

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Ευτέρπη, κράτα με...
Κράτα με γιατί δεν ξέρω κι εγώ τι θα γίνει!

ΕΥΤΕΡΠΗ:
*(Στη **ΖΩΖΩ**.)*
Ήθελα να 'ξερα ποιος σου βάζει τέτοιες ιδέες στο μυαλό...

ΖΩΖΩ:
Μάνα, με τα μάτια μου τα είδα όλα αυτά!

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Α, με τα μάτια σου!
Επειδή λοιπόν πολλά είδαν τα μάτια σου,
πολλά άκουσαν τα αυτιά σου
και επειδή πολλά μας τα 'πες σήμερα...

ΖΩΖΩ:
Ναι... Τι θα με κάνεις;
Θα με δείρεις, θα με πυροβολήσεις;

Θα με βάλεις να υπογράψω δήλωση μετανοίας;
Τι;

ΜΑΝΩΛΗΣ:
(Φωνάζει έξαλλος.)
Πάψε γιατί…

ΕΥΤΕΡΠΗ:
Σταμάτα, μωρέ Ζωγραφιά!
Κλείσε το στόμα σου!
Πατέρας σου είναι, στο κάτω-κάτω!

ΜΑΝΩΛΗΣ:
Γυναίκα, κλείσε τα παντζούρια στο δωμάτιό της.
*(Δείχνει με το δάχτυλο τη **ΖΩΖΩ**.)*
Εσύ, μικρή, στο δωμάτιό σου.
Έχεις να σκεφτείς δυο, τρία πράγματα!
Από τον στρατό έχεις φάει ψωμί, το ξέχασες;
Μπρος, στο δωμάτιό σου.

ΖΩΖΩ:
(Φεύγει χωρίς να πει λέξη.)

ΜΑΝΩΛΗΣ:
(Στην **ΕΥΤΕΡΠΗ** δίνει ένα κλειδί.)
Κάνε αυτό που πρέπει!
Κάλλιο αργά, παρά ποτέ!

ΕΥΤΕΡΠΗ:
*(Φεύγει συνοδεύοντας τη **ΖΩΖΩ**.)*

ΜΑΝΩΛΗΣ:
(Μονολογεί.)
Κι εγώ θα πάω να καρφώσω τα παραθυρόφυλλα.
Τώρα θα δεις… «Χούντα»!

ΣΚΗΝΗ 07

*(ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ: Η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ**, η **ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ** και η **ΒΑΣΙΛΙΚΗ** στη σκηνή. Χτυπάει η πόρτα.)*

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Ανοίγω εγώ!
(Πάει να ανοίξει την πόρτα)

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
*(Στη **ΒΑΣΙΛΙΚΗ**)*
Τι άλλο έχει άραγε εκεί μέσα;

(Στη σκηνή μπαίνουν ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ και ο ΣΠΥΡΟΣ, φίλοι των κοριτσιών και μέλη της Λέσχης.)

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
(Φωνάζει στα κορίτσια.)
Ήρθαν τα παιδιά!
(Σε εκείνους)
Οι υπόλοιποι;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Κορίτσια, άκυρα όλα!

ΣΠΥΡΟΣ:
Διαλυόμαστε!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Τι λέτε, καλέ;

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Το καλό που σας θέλω να κάνετε πλάκα!

ΣΠΥΡΟΣ:
Καθόλου πλάκα!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Υπάρχει καταγγελία εις βάρος μας. Δηλαδή όχι όλων, αλλά…

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Τι καταγγελία;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Από το τμήμα ερχόμαστε.

ΣΠΥΡΟΣ:

Ευτυχώς είχε υπηρεσία ο πατέρας του Χριστόφορου σήμερα.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:

Κοιτάξτε… Έχουμε πρόβλημα!

ΣΠΥΡΟΣ:

Την ημέρα που είχαμε πάει να μαζέψουμε τα σκουπίδια από εκείνη την αλάνα…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Βρομερή αλάνα, Σπύρο, θες να πεις!

ΣΠΥΡΟΣ:

Έστω!

Ο ιδιοκτήτης μας κατήγγειλε για παράνομη καταπάτηση.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Αυτό είναι αστείο!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Μα υπάρχει ιδιοκτήτης;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:

Δεν είχαμε, λέει, καμία δουλειά να μπούμε στο οικόπεδό του!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Ποιος το λέει αυτό; Ο πατέρας σου;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:

Όχι βέβαια!

Ο πατέρας μου, Βασιλική, φρόντισε ο τύπος να μην το συνεχίσει.

ΣΠΥΡΟΣ:

Καλά που ήταν ο πατέρας του Χριστόφορου, κορίτσια…

Μας φώναξε στο τμήμα και μας μίλησε.

Μας εξήγησε.

Ο τύπος που έχει την αλάνα είναι ένας τρελός.

Ήρθε κι εκείνος από εκεί.

Προσπαθήσαμε να βρούμε μια άκρη.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:

Τέλος πάντων…

Το καλό νέο είναι ότι απέσυρε την καταγγελία.

ΣΠΥΡΟΣ:

Ο πατέρας του Χριστόφορου άκουσε και τις δύο πλευρές
και προσπάθησε να βρει μια λύση.
Τελικά, ο ιδιοκτήτης δέχτηκε να αποσύρει την καταγγελία.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:

Το κακό νέο όμως είναι ότι πολλοί από τη Λέσχη έχουν φοβηθεί.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

Μα καλά…
Είπαμε να κάνουμε ένα καλό!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Και βρήκαμε και τον μπελά μας από πάνω!

ΣΠΥΡΟΣ:

Δεν αλλάζει ο κόσμος, παιδιά!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Αυτό να μην το ξαναπείς, ακούς Σπύρο!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:

Μαργκρέτα, κανείς δεν θέλει στην πραγματικότητα να αλλάξει τον κόσμο.
Ακόμη και όσοι ήμασταν στη Λέσχη με την πρώτη στραβή το βάλαμε στα πόδια.
Φοβηθήκαμε! Και είναι λογικό!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:

Όχι, Χριστόφορε!
Δεν είναι λογικό!
Δεν είναι λογικό να μας κάνουν μήνυση επειδή διεκδικούμε μια πιο καθαρή πόλη.
Δεν είναι λογικό να φοβόμαστε το κάθε τι παράλογο.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:

(Ξεφυσά.)
Πόσοι από εμάς φεύγουν!

ΣΠΥΡΟΣ:

Λοιπόν… Ξέρετε… Μόνο εσείς οι τρεις μείνατε!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:

Κι εσείς το βάζετε στα πόδια;

ΣΠΥΡΟΣ:

Μαργκρέτα, δεν θέλω μπλεξίματα, εντάξει;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Εγώ δεν έχω αποφασίσει ακόμη…
Στην αρχή σκεφτόμουν να φύγω, όμως…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Τι έγινε, Χριστόφορε;
Σε έπιασε ο μπαμπάς σου και σε κατσάδιασε
και τώρα… Κοτούλα;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
(Θυμώνει)
Έλεος, Βασιλική!

ΣΠΥΡΟΣ:
Κι όμως…
Αν ο Χριστόφορος το σκέφτεται ακόμη
και δεν έχει φύγει το χρωστάει στον πατέρα του.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Ο πατέρας μου δεν είναι τραμπούκος, οκέι;

ΣΠΥΡΟΣ:
Βασιλική, μη ξεχνάς ότι στη Λέσχη τον έφερε ο μπαμπάς του!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
(Στον Χριστόφορο)
Εντάξει, συγγνώμη!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Εγώ δεν ξέρω αν μπορώ να ζω έτσι πια…
Μέσα στο άγχος!
Δεν είναι μόνο η μήνυση…
Έχουν πέσει πολλά, ρε παιδιά!
Είναι και το διάβασμα…

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Αμ, πες μου έτσι!

ΣΠΥΡΟΣ:
Ναι, αλλά τι σου είπε, ρε Χριστόφορε, ο πατέρας σου;

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Ότι «χορτάσαμε από πτυχιούχους…
Ανθρώπους χρειαζόμαστε!»

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Καλά τα λέει!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
(Με ύφος.)
Εσύ, Σπύρο;
Γιατί την κάνεις;

ΣΠΥΡΟΣ:
Δεν γουστάρω να απαντήσω στο ανακριτικό υφάκι σου, εντάξει;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Όπα, παιδιά!
Μη μαλώσουμε και μεταξύ μας!
Ο καθένας είναι ελεύθερος να αποφασίσει για τον εαυτό του.
Είναι δικαίωμά του αν θέλει…

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Όχι, Ζωγραφιά!
Είναι υποχρέωσή μας να κάνουμε τον κόσμο καλύτερο…

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Βασιλική, όχι!
Είναι δικαίωμά μας…
Δεν μπορούμε να υποχρεώσουμε κανέναν.
Επίσης ο καθένας το «καλύτερο» το βλέπει με τον δικό του τρόπο.
Άλλο το «καλύτερο» για σένα, άλλο για μένα!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Όσο μας επιβάλλεται ο φόβος,
τόσο πιο εύκολο είναι για αυτόν τον κόσμο να κατρακυλά στο χάος!
Οπότε, επιτρέψτε μου να διαφωνώ!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Δικαίωμά σου να διαφωνείς.
Άλλωστε μέσα από τις υγιείς διαφωνίες, προάγεται αυτό που λέμε «Δημοκρατία».

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
*(Τινάζεται και πηγαίνει προς το μπαούλο και το φέρνει στο **ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ** και στον **ΣΠΥΡΟ**.)*
Ρίξτε μια ματιά σε αυτό το μπαούλο, αγόρια!
Ίσως, να αλλάξετε γνώμη!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Τι είναι αυτό;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Ένα μπαούλο της μακαρίτισσας της γιαγιάς μου είναι!

ΣΠΥΡΟΣ:
Και;

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Εδώ μέσα υπάρχουν αναμνήσεις…
Αναμνήσεις ανθρώπων που προσπάθησαν να αλλάξουν αυτόν τον κόσμο.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Δεν ξέρουμε αν τελικά τον κάνανε «καλύτερο» ή «χειρότερο»,
όμως πάλεψαν για να ανατρέψουν μία άσχημη κατάσταση εκείνης της περιόδου.

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Για τη χούντα μιλάνε τα κορίτσια.
Η γιαγιά μου ήταν στο Πολυτεχνείο εκείνον τον Νοέμβριο του ’73.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Κι όμως, δεν πήγε χαμένος ο αγώνας τους.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Μπορεί να μην έπεσε η χούντα εκείνη τη νύχτα.
Όμως εκείνοι έδειξαν πως ο φόβος δεν μπορεί να κρατάει για πάντα.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Και σήμερα έχουμε την ελευθερία να αποφασίζουμε
και να έχουμε δικαιώματα και επιλογές.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Σωστά!
Είναι κρίμα όταν έχουμε επιλογές να δράσουμε να επιλέγουμε την ασφάλεια και την απραγία.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Ειδικά όταν κάποιοι κινδύνευσαν για να ζούμε εμείς το σήμερα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Έχουμε ευθύνη απέναντι σε αυτούς τους ανθρώπους!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Και σε αυτούς και σε όσους έρχονται μετά.

ΣΠΥΡΟΣ:
(Κοιτάει μέσα.)
Πω, τι μυρίζει έτσι; Τι κασέτα είναι αυτή;

ΣΚΗΝΗ 08

(ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ: Τα παιδιά βάζουν στο κασετοφωνάκι την κασέτα και παίζει μουσική. Προτείνεται να παίξει «Γι' αυτόν που αγαπά»
ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ: Εκείνη τη στιγμή στην άκρη της σκηνής είναι με μία κιθάρα ο ***ΑΡΗΣ*** *και παίζει κιθάρα. Στην άλλη άκρη της σκηνής είναι η* ***ΖΩΖΩ*** *και κλαίει. Βάζει στο κασετοφωνάκι και ακούει το τραγούδι της κασέτας. Μόλις τελειώσει το τραγούδι μπαίνει μέσα στη σκηνή η συμφοιτήτριά της* ***ΒΙΟΛΕΤΑ****.)*

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Έχουμε να σε δούμε δύο μήνες.
Μπήκαμε στο '74 κι εσύ είσαι άφαντη!

ΖΩΖΩ:
Άσε με, ρε Βιολέτα!

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Κλαις;

ΖΩΖΩ:
Μπα…

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Κλαις, Ζωζώ!
Πάλι άκουγες το τραγούδι σας;

ΖΩΖΩ:
Πού είναι ο Άρης, Βιολέτα;
Γιατί κανείς δεν μου λέει πού είναι ο Άρης;
Από εκείνη τη μέρα δεν τον είδε ξανά κανείς!
Ο πατέρας μου δεν με αφήνει ούτε τηλέφωνο να πάρω.
Έχω να βγω έξω όλον αυτόν τον καιρό!
Μία φορά βγήκα κρυφά από εκείνον με τη βοήθεια της μάνας μου!
Πήγα στο σπίτι του, μα δεν ήταν κανείς!
Τι έχει συμβεί…

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Ο πατέρας σου δεν σε αφήνει να βγεις;

ΖΩΖΩ:
Όχι!
Δεν με αφήνει γιατί δεν πάω με τα νερά του, κατάλαβες;
Έτσι μου λέει η μάνα μου!
«Κάνε κι εσύ βρε πουλάκι μου λίγο τα στραβά τα μάτια, να μαλακώσει»

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Ε, κάνε κι εσύ τα στραβά μάτια!

ΖΩΖΩ:
Μπριτς!
Μη σώσω και βγω!

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Ζωζώ μου, ο Άρης…
(Παύση)

ΖΩΖΩ:
Έλα, μωρέ Βιολέτα, τι σταματάς!

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Δεν έχει έρθει όλον αυτόν τον καιρό στις παραδόσεις!

ΖΩΖΩ:
Να δεις που θα έχει πάθει κάτι κακό!
Μα με διαβεβαίωσαν πως δεν υπήρξαν νεκροί εκείνο το ξημέρωμα της 17ης Νοέμβρη!

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Κοίτα…
(Παύση)

ΖΩΖΩ:
Λέγε, να χαρείς!

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Αυτό λένε… πως δεν υπήρξαν νεκροί
μέσα στον χώρο του Πολυτεχνείου από την εισβολή του τανκ…
Όμως, Ζωζώ, έξω από την πύλη… στους δρόμους…
εκεί έγιναν πολλά.
Η πόρτα που έριξε το τανκ ήταν κάτι σαν το κουτί της Πανδώρας.

ΖΩΖΩ:
Τι εννοείς;

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Όταν έπεσε η πύλη, μπήκαν στρατιώτες και αστυνομικοί.
Και μετά άρχισαν οι συλλήψεις, το ξύλο…
Οι πυροβολισμοί είχαν ήδη αρχίσει από τους γύρω δρόμους.
Υπήρξαν νεκροί, Ζωζώ.
Δεν ξέρουμε ακόμη πόσοι. Δεν ξέρουμε ποιοι.

ΖΩΖΩ:
Βιολέτα, εσύ ήσουν εκεί εκείνο το βράδυ, έτσι δεν είναι;
Μήπως είδες τον Άρη;

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Κανείς δεν είδε κανέναν.
Το μόνο που θυμάμαι από εκείνη τη νύχτα είναι να ξεχαρβαλώνουν τον πομπό του ραδιοφώνου και το ξύλο που φάγαμε όσοι ήμασταν εκεί.

ΖΩΖΩ:
Σε χτύπησαν κι εσένα…

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Όχι θα με άφηναν.
Στην ασφάλεια με πήγαν!

ΖΩΖΩ:
Τον Άρη;
Μήπως είδες τον Άρη;

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Όχι…
Τον Άρη δεν τον είδε κανείς!

ΖΩΖΩ:
Το μόνο που έχει μείνει Βιολέτα είναι αυτή η κασέτα…

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Η Άννα, από το έτος μας που κάνουμε παρέα είδε με τα ίδια της τα μάτια ένα παλικάρι!

ΖΩΖΩ:
Ήταν ο Άρης;

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Δεν ξέρω…
Δεν θέλω να το σκέφτομαι.

Θέλω να πιστεύω πως ο Άρης απλώς κρύβεται.
Επειδή ήταν μπροστάρης ίσως να φοβάται και θέλει να προσέχει.

ΖΩΖΩ:
Αυτό ο Άρης θα το χαρακτήριζε δειλία…
Αποκλείεται να κρυβόταν.

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Ζωζώ, ζούμε σε δύσκολα χρόνια.
Κοίτα να πείσεις τον πατέρα σου πως συνετίστηκες και κοίταξε να βγεις από εδώ.
Τόσα βιβλία έχεις διαβάσει, τόσα θεατρικά έργα!
Σκαρφίσου κάτι…
Σκέψου πως όλο αυτό που θα κάνεις είναι ένας ρόλος που θα παίξεις στους γονείς σου!
Ο αγώνας δεν έχει σταματήσει.
Σε χρειαζόμαστε.
Εγώ αυτό ήρθα να σου πω.

ΖΩΖΩ:
Βιολέτα, μία χάρη θέλω!
Θέλω να ψάξεις για τον Άρη!

ΒΙΟΛΕΤΑ:
Θα ψάξω και θα μάθω!
Ό,τι μάθω θα έρθω να στο πω.

ΣΚΗΝΗ 09

(ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ: Ο ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ διαβάζει ένα ραβασάκι φτιαγμένο με γράμματα από εφημερίδες. Γύρω από τον Χριστόφορο όλοι οι υπόλοιποι.)

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
(Διαβάζει)
«Ο Α. σκοτώθηκε από χτύπημα στο κεφάλι τα ξημερώματα της 17ης Νοεμβρίου.
Η σορός του βρέθηκε στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας.
Αναπαύεται στο κοιμητήριο της Ζωγράφου.
Η μάνα του Α. θα σε περιμένει εκεί. Πηγαίνει κάθε πρωί στις 8:00 και κάθε απόγευμα στις 6:00»

ΣΚΗΝΗ 10

*(ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ - ΣΚΗΝΗ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ: Η **ΖΩΖΩ** συναντά τον αδερφό του Άρη, **ΒΛΑΣΣΗ**)*

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ποια είσαι εσύ;
Τι κάνεις στο μνήμα του αδερφού μου;

ΖΩΖΩ:
(Βουρκωμένη.)
Εσύ είσαι ο Βλάσσης;

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ναι! Εσύ ποια είσαι;

ΖΩΖΩ:
Ονομάζομαι…

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ζωζώ! Είσαι η Ζωζώ του Άρη;
Η «Πεταλούδα»!

ΖΩΖΩ:
Ναι!

ΒΛΑΣΣΗΣ:
(Την παίρνει αγκαλιά.)
Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που σε βλέπω, κορίτσι μου!
Μου είχε πει τόσα ο Άρης για σένα!
Είναι… Είναι σαν να σε ξέρω από πάντα!

ΖΩΖΩ:
Ήρθα να συναντήσω τη μητέρα σας.
Μου είχαν πει πως θα την έβρισκα εδώ τέτοια ώρα…

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ζωζώ μου, άργησες…
Η μάνα ακολούθησε τον Άρη!
Δεν το άντεξε η καρδούλα της.
Το ίδιο και ο πατέρας.
Ο πατέρας μας έφυγε την ίδια μέρα που το έμαθε.

ΖΩΖΩ:
Συλλυπητήρια, Βλάσση…
Μάθατε ποιος τον σκότωσε;

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ποιος ξέρει…;
Θαρρείς πως ένας ήταν;
Σαν τα όρνια πέσαν πάνω στον αδερφό μου και το χτυπούσαν.
Λες και τους σκότωσε τη μάνα…
Μέχρι που αυτοί τον τέλειωσαν.

ΖΩΖΩ:
(Κλαίει.)

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Έλα, μην κλαις!
Αυτές τις μέρες έχουμε χαρές!

ΖΩΖΩ:
Βλάσση, λες να τελείωσε…;

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ποιο;
Α*α… Όλο αυτό το τσίρκο με τους τάχα πατριώτες;*
Ναι! Πιστεύω πως τελείωσε!
Κι εγώ πατριώτης είμαι!
Και ο Άρης ήταν, το ξέρεις πολύ καλά!
Έτσι μας έμαθε το σπίτι μας, να αγαπάμε την πατρίδα!
Εγώ όμως δεν θα ησυχάσω
αν αυτοί οι δήθεν πατριώτες δεν τιμωρηθούν.
Πόσο κόσμο έχουν σκοτώσει!
Δεν πρέπει να μείνουν ατιμώρητοι!

ΖΩΖΩ:
Έδωσα όρκο, Βλάσση πως δεν θα βγω από το δωμάτιό μου μέχρι να καταδικαστούν, όμως μέρες τώρα δεν κρατιέμαι. Καλοκαίρι έφτασε και μέχρι χθες ήμουνα μέσα. Ήθελα να έρθω να βρω τη μητέρα σου!

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ο Άρης θα ήταν ευτυχισμένος και ανακουφισμένος σήμερα, έτσι δεν είναι;

ΖΩΖΩ:
Ναι, θα ήταν έξω με όλους αυτούς που πανηγυρίζουν στους δρόμους!

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Όμως δεν είναι!
Και εγώ ζητάω δικαίωση γιατί εξαιτίας τους έχασα όλη μου την οικογένεια…
Εφτά χρόνια κοιμόμασταν με φόβο, αν κοιμόμασταν.

ΖΩΖΩ:
Δηλαδή τώρα θα είμαστε ελεύθεροι;

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ναι… Αλλά φοβάμαι πως κάτι θα γίνει και δεν θα κρατήσει για πάντα.
Φοβάμαι, Ζωζώ!

ΖΩΖΩ:
(Δίνει την κασέτα.)
Αυτή είναι του Άρη.

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Την ξέρω πολύ καλά την κασέτα αυτή.
Για τα μάτια σου το έγραψε αυτό το τραγούδι.

ΖΩΖΩ:
Θέλω να την κρατήσεις, να έχεις κάτι δικό του!

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Εσύ;
Δεν θες να έχεις κάτι δικό του;

ΖΩΖΩ:
Θα ήθελα αλλά…

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Τότε κράτησέ το!
Αυτό σου ανήκει…

ΖΩΖΩ:
Σε ευχαριστώ, ειλικρινά!
Χάρηκα που σε γνώρισα
Καλή συνέχεια!
(Κάνει να φύγει.)

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Στάσου λίγο!

ΖΩΖΩ:
(Σταματάει.)

ΒΛΑΣΣΗΣ:

(Βγάζει από την τσέπη του σακακιού μία φωτογραφία του ΆΡΗ και ένα δαχτυλίδι.)

Αυτά ήθελε να στα δώσει η μάνα μου.

Γι' αυτό είχε ζητήσει να σε δει.

ΖΩΖΩ:

Τι είναι αυτά;

(Τα κοιτάει.)

Ο Άρης;

ΒΛΑΣΣΗΣ:

Κοίταξε πίσω από τη φωτογραφία.

ΖΩΖΩ:

(Διαβάζει.)

«Κι όταν αλλάξουν οι καιροί

μαζί σου θα δεθώ,

μ' ένα Μυστήριο ιερό,

ζωή παντοτινή.

Μα κι αν δεν αλλάξουν οι καιροί,

εσύ κι εγώ για μια ζωή μαζί»

ΒΛΑΣΣΗΣ:

Είχε σκοπό να έρθει στο σπίτι σου,

να σε ζητήσει σε γάμο.

Έτσι μου έλεγε!

Αυτό το έγραφε πάνω στην κιθάρα.

Έψαχνε να βρει τίτλο…

ΖΩΖΩ:

Τον βρήκε…

(Διαβάζει.)

ΒΛΑΣΣΗΣ+ ΖΩΖΩ:

«Για μια Ζωγραφιά»

ΒΛΑΣΣΗΣ:

Το δαχτυλίδι αυτό είχαμε πάει να το διαλέξουμε μαζί!

Θα σου πηγαίνει υπέροχα!

Είμαι σίγουρος!

(Παύση)

Τώρα εσύ τι θα κάνεις;

ΖΩΖΩ:
Δεν ξέρω…
Τώρα είναι σαν να γεννιέμαι ξανά!
Δεν θέλω να παντρευτώ.
Δεν θέλω παιδιά…

ΒΛΑΣΣΗΣ:
Ζωζώ, η ζωή συνεχίζεται!

ΖΩΖΩ:
Δεν ξέρω…
Το μόνο σίγουρο είναι πως τώρα μόλις πάω σπίτι,
όλα μου τα βιβλία θα τα βάλω σε κούτες.
Να μορφωθεί ο κόσμος, Βλάσση!
Εγώ χόρτασα το διάβασμα.
Και στο εξής κάθε βιβλίο που θα διαβάζω,
μόλις το τελειώνω δεν θα το κρατώ!
Τα βιβλία είναι για να διαβάζονται,
όχι για να είναι στα ράφια.
Ίσως αν ο κόσμος διάβαζε περισσότερο,
να μην φτάναμε εδώ που φτάσαμε.
Τα βιβλία ταξιδεύουν τα μυαλά
και μυαλό που ταξιδεύει είναι πάντα ελεύθερο.

ΣΚΗΝΗ 11

(ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ: Η παρέα της Λέσχης πάνω από το μπαούλο.)

ΣΠΥΡΟΣ:
Δηλαδή η γιαγιά σου λίγο ακόμα θα ήταν παντρεμένη με έναν άλλον άνδρα.

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Αυτό συμπέρανες, ρε μπούφε, μετά από όλα αυτά;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Η γιαγιά σου, Ζωγραφιά, ήταν ένας σπάνιος άνθρωπος!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
(Κοιτάει μέσα)
Δείτε!
Έχει και κάτι ακόμα μέσα στο μπαούλο.

*(Χτυπάει η πόρτα. Ανοίγει η **ΖΩΓΡΑΦΙΑ**. Είναι ο πατέρας της **ΜΑΝΟΣ**.)*

ΜΑΝΟΣ:
Ζωγραφιά, εδώ είσαι;
Σε έψαχνα!
Γεια σας παιδιά!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Μπαμπά, βρήκαμε το μπαούλο της γιαγιάς!

ΜΑΝΟΣ:
Α, άρα βρήκες και το βιβλίο που φύλαγε για σένα!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Ποιο βιβλίο!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Ζωγραφιά, εδώ έχει ένα βιβλίο!
Στην πρώτη σελίδα έχει αφιέρωση για σένα!

ΣΠΥΡΟΣ:
Το βιβλίο λέγεται «Το μπαούλο της πεταλούδας- Αυτοβιογραφία».

ΜΑΝΟΣ:
Η γιαγιά σου έγραψε ένα βιβλίο για να το διαβάσεις, να τη γνωρίσεις καλύτερα.
Της ήταν πιο εύκολο να τα γράφει παρά να τα λέει.
Θα έλαμπε από χαρά αν σε έβλεπε τώρα!

Έτσι το φανταζόταν!
Να είσαι μπροστά από αυτό το μπαούλο και να την ανακαλύπτεις λίγο-λίγο!

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Κύριε Μάνο, η μητέρα σας ήταν μία Θεάρα!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Αυτό το μπαούλο ήταν γεμάτο εκπλήξεις!

ΜΑΝΟΣ:
Είμαι σίγουρος πως η γιαγιά Ζωγραφιά
θα ήθελε πολύ να διαβάσετε όλοι το βιβλίο της.
Η γιαγιά διάβαζε πολύ στα νιάτα της
και πίστευε πως τα βιβλία ανοίγουν το μυαλό.
Το ξέρετε ότι έδωσε όλα τα βιβλία της
σε γνωστούς και αγνώστους για να ανοίξουν τα μυαλά τους.
«Διάβαζε να πετά ο νους σου» μου έλεγε!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
(Παίρνει μια βαθιά ανάσα.)
Λοιπόν παιδιά, τι κάνουμε τώρα;
Το διαλύουμε;

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Εμένα αυτή η ιστορία με πείσμωσε ακόμη περισσότερο.
Εγώ θα συνεχίσω!

ΜΑΝΟΣ:
Τι έγινε ρε παιδιά;

ΖΩΓΡΑΦΙΑ:
Μας κάνανε καταγγελία γιατί μαζέψαμε τα σκουπίδια από την αλάνα.
Καταπάτηση ιδιοκτησίας, λέει…

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ:
Εγώ αποφάσισα πάντως να συνεχίσω.
Η ζωή συνεχίζεται μόνο όταν δεν φοβάσαι!
Ο κόσμος δεν ξέρω αν θα αλλάξει,
όμως εγώ μία αλλαγή τη χρωστάω στη ζωή μου.
Εγώ πρέπει να αλλάξω, να βγω από τον μικρόκοσμό μου.

ΣΠΥΡΟΣ:
Κι εγώ…
Εντάξει!

Οι καιροί μπορεί να αλλάζουν δύσκολα
Όμως αν μία καταγγελίτσα μας φοβίσει,
τότε είναι σαν να παραδινόμαστε αμαχητί στους καιρούς.
Τι λέτε, να φωνάξουμε εδώ και τους υπόλοιπους;
Ίσως η ιστορία της γιαγιάς Ζωγραφιάς και του Άρη
να μας κάνει να αναθεωρήσουμε για κάποια πράγματα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ:
Κύριε Μάνο, πειράζει να φωνάξουμε εδώ τα παιδιά να διαβάσουμε
την ιστορία της μητέρας σας;

ΜΑΝΟΣ:
Το ρωτάς, Βασιλική μου;
Εννοείται!
Εσάς σας πειράζει να μείνω μαζί σας να την ακούσω κι εγώ;

ΜΑΡΓΚΡΕΤΑ:
Εσείς δεν την ξέρετε την ιστορία;

ΜΑΝΟΣ:
Όχι… Με ξόρκιζε η μάνα μου να περιμένω να ανοιχτεί πρώτα το μπαούλο.
Τότε δεν καταλάβαινα τι εννοούσε.
(Κοιτάζει το μπαούλο)
Τώρα πια ξέρω!

ΤΕΛΟΣ